

Мавзӯи нукта:

**Номае барои ҳазрати аллома
Мансури Ҳошими Хӯросонӣ**

Нависандаи нукта:

Ноҳид. М

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон
аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

بسم الله الرحمن الرحيم

Номае барои ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ

Бо арзи салом ва эҳтиром хидмати ёри воқеъӣ ва дӯсти ҳақиқии имом Маҳдӣ, ҳазрати аллома Ҳошими Хуросонӣ

Хостам ба арзи муборакатон бирасонам ки ман ба навбаи худам аз шумо муташаққир ва мамнунам ки ба ин ҳаракати азим ва амали Худо писандона иқдом намудаед. Ин шоъ Аллоҳ Худованд ба зудӣ ба шумо нусрат ато фармояд. Ин ҷониб <<Ноҳид. М>> дар ҳоли ҳозир панҷ моҳ аст ки китоби <<Бозгашт ба Ислом>> ва куллияи матолиби дохили сайти шуморо мутолиъа кардаам ва хеле хушхол ҳастам ки ба оромиши ҳақиқӣ ва фитрии худ расидаам. Куллияи матолиби шумо аз номаҳо гирифта то гуфторҳо ва аз нақдҳо ва баррасиҳо гирифта то пурсишҳо ва посухҳо, ҳамаи инҳо ҳар ҳатташ монанди гавҳарӣ арзишманд ва ноёб аст ки бо оби тилло навишта ва ба девори дил насб карда шавад, вале барои касе ки гавҳаршинос бошад ё кӯр набошад. Ман аз мутолиъаи матолиби китоби шумо ба ҳақиқати суфориши Паёмбар расидам ки фармуданд: <<Ман дар миёни шумо ду чизи гаронбаҳо боқӣ мегузорам ки ҳаргиз гумроҳ

Номае барои ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ

нашавед: Китобаллоҳ ва итратӣ>>. Ман шаҳодат медиҳам касоне ки дар ғайри роҳи шумо ва тариқе ки шумо дар китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислом>> муъаррифӣ кардаед ба дунболи имом Маҳдӣ мегарданд дар хиёлот ва таваҳҳумот ба сар мебаранд. Дар воқеъ онҳо ба дунболи номи имом ҳастанд, на ба дунболи ҳақиқати имом ва имоми ҳақиқӣ! Онҳо ба дунболи имоме нестанд ки дар ин ҷаҳон ҳузури айнӣ ва воқеъӣ дорад ва мо бояд ҳавоъичи ўро бидонем ва ба ёриаш бишитоbem. Ман дарк мекунам касоне ки ба ғайри роҳе ки шумо нишон медиҳед мераванд, монанди марде ҳастанд ки дар ҳонай торик даст ба пои фил мекашад ва мегӯяд ин сутун аст ва даст ба хартуми ў мекашад ва мегӯяд ин новадон аст ва ...!

Бале, ман аз вақте ки бо ҳидояти шумо ва бо баҳрагирӣ аз китобатон, аз ториқиҳо ба рӯшаной омадам, аммо худро он тавар ки ҳаст на он тавр ки ҷоҳилон тасвир кардаанд шинохтам ва ҳамакнун ба нуктае аз маърифат расидам ки бо дардҳои ў дард мекашам ва бо ранҷҳои ў ранҷ мебарам; Чароки имоми ман бар ҳилофи тасаввури сафӣҳонае ки ўро дар осойиш, дар ҷазирай дурдаст ва сарсабз мепиндоранд, аз тарси ҷонаш дар биёбонҳо ва ҷангалҳо ба сар мебарад ва дар интизори ёрии ман ва амсоли ман аст то бо ирода ва икдоми муштараки худ бо майдон бигзорем ва заминаи зуҳури ўро фароҳам созем. Ҳамакнун ман вақте дар нуре ки шумо барои ман қарор додаед, Курон меҳонам, чизҳоро аз он мефаҳмам ки қаблан намефаҳмидам; ﴿وَنَزَّلَ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ۚ وَلَا يَرْيَدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا﴾. Воқеъан вақте ман аз ин қулла ки бар он истодам, ба гузаштаи худам менигарам, дилам барои ҳамаи касоне ки ба хоҳири ғафлати худ ё фиреби иғвогарон, аз шумо ва роҳи шумо дурӣ гузидаанд, месӯзад. Ба ҳамин хотир, дӯст дорам таҷрибаи ширини худамро барои онон бинависам то шояд як нафар аз миёнашон бо гуфтаҳои мани ноқобил бедор шавад.

Ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ!

Содиқона аз заҳамоти шабонарӯзӣ шумо ва ёрони мазлуматон мамнунам ки маро бо нури ҳақиқат ошно кардед. Ман қабл аз ошноӣ бо шумо ва пойгоҳи иттилоърасонитон, дар тӯли шабонарӯз барои

Номае барои ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ

чизе ки савоб медонистам, панҷ баробари ҳозир заҳмат мекашидам; Ба ин тартиб ки аз ин маҷлис ба он маҷлис медавидам ва аз ин мазор ба он мазор мерфтам, вале ҳеҷ маърифате касб намекардам ва эҳсоси рушде ба ман даст намедод. Аз Қуръон чуз хатти онро наменинохтам ва агар маънии онро ҳам меҳондам чизи зиёде намефаҳмидам, аммо ҳамакнун эҳсос мекунам ки дар як рӯшаной ва басирати хос қарор гирифтаам, ба наҳве ки Худовандро дар канори худам ва дар лаҳза лаҳзаи зиндагиам эҳсос мекунам. Ҳар чанд ман қаблан аъмоли мустаҳаббӣ бештаре анҷом медодам, вале монанди касоне будам ки ба фармойиши Қуръон қарим, аъмолашон ба саробе мемонд ки дар биёбон аст ва инсонӣ ташналаб гумон мекунад ки он об аст ва вақте ба назди он меравад онро чизе намеёбад, вале Худоро назди он меёбад ки ҳисоби ўро комилаи меҳна ва Худо сарифул ҳисоб аст, ё монанди торикии шадида дар дарёӣ амиқ ва паҳновар ки мавҷе болои мавҷӣ дигар онро пӯшонда ва болои он абри сиёҳе ки бар рӯй якдигар қарор гирифтааст, то ҷойе ки вақте дасти худро берун меоварад мумкин нест онро бибинад ва касе ки Худо барои ў нуре қарор надихад, нуре барои ў нахоҳад буд. Худоро шукр ки барои мо дар ин торикиҳо нуре қарор дода ва он нур шумо ҳастед ва ман феълан дар рӯшаноии овезаҳои ноби шумо ҳаракат мекунам. Китоби шуморо қабул дорам ва ба назароти ҳақимонаи шумо арҷ мениҳам ва молу ҷонамро ки ноқобил аст вақфи роҳи шумо ки роҳи рӯшан ба Маҳдӣ аст мекунам; Чароки дӯст надорам дар ояндаи наздик сарнавиште дошта бошам ки Худованд онро тавсиф карда ва фармудааст: <<Рӯзе ки ситамгар дасти худро бо дандон мегазад ва меғӯяд эй кош роҳеро бо Пайғабар иттиҳоз мекардам ва эй кош фалониро дӯсти худ намегирифтам; Қатъан маро баъд аз онки зикр бароям омада буд, гумроҳ қард ва шайтон ҳамеша хор кунандаи инсон будааст>> ва ман ҳаргиз дӯст надорам ки дар рӯзи қиёмат Паёмбар аз ман шикоят кунад ва бифармояд: <<Парвардигоро! Қавми ман ин Қуръонро танҳо гузоштанд>>; Бо таваҷҷуҳ ба инки манзури он Ҳазрат ҳам Қуръони сомит аст ва ҳам Қуръони нотик ки таълим диҳадаи он аст; Чароки ин ду аз якдигар чудо намешаванд ва яке бидуни дигарӣ ҳаргиз нур намедихад; Ҳамчунонки ҳазрати аллома Ҳошими Хуросонӣ дар китоби шарифи <<Бозгашт ба

Номае барои ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ

Ислом>> ин суфориши муҳимми Паёмбарро ки ба ҳадиси Сақалайн машҳур аст, ёдоварӣ кардаанд.

Бар ин асос, аз ҳамаи бародарон ва хоҳаронам ки ин номаи манро мутолиъа меkunанд мехоҳам ки манро хоҳари дилсӯз ва хайрхоҳи худ бидонанд ва аз таҷрибае ки барояшон навиштам истифода кунанд ва панд бигиранд; Чароки ман пас аз панҷ моҳ таъаммул ва таъаммуқ дар ин амр, Худоро шукр мекунам ки феълан рӯз ба рӯз шохиди рушди фикрӣ ва ақлии худ ҳастам ва эҳсос мекунам ҳақоикеро мефаҳмам ки қабл аз ин мутаваҷҷеҳ набудам. Ман бо роҳнамоиҳои китоби <<Бозгашт ба Ислом>> мавонеъи шинохтро канор гузоштам ва ба ҳақиқати **﴿اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ﴾** расидам ва бо гӯши дил садои маъбудамро мешунавам ки мефармояд: <<Бигӯ Худоро итоъат кунед ва Расулашро итоъат кунед, пас агар рӯй бигардонед ҷуз ин нахоҳад буд ки бар ўҳдаи Паёмбар он чизе аст ки ба дӯш кашида ва ба ўҳдаи шумо он чизе аст ки мукаллаф ва ўҳдадор шудаед ва агар аз ў итоъат кунед, ҳидоят мешавед ва бар Паёмбар, вазифае ҷуз расондани ҳақойиқ ба таври ошкор нест>>.

Пас эй хоҳарон ва бародарони имонии ман! Ончи дар китоби арзишманди <<Бозгашт ба Ислом>> бо тақя бар китоби Худо ва суннати қатъии Паёмбараш ва ақли салиме ки дар фитрати мо ниҳода шуда, барои ҳидояти мо таъйин ва ташриҳ шудаастро тасдиқ кунед; Чароки ҳамаи хайрот дар ин сироти мустақим ва тариқаи вусто аст.

Биёед то ҳама бо ҳам дар ин роҳи рост ва ҳамвор гом бардорем то ба зудӣ таҳаққуқи ваъдаҳои Худовандро ба назора бинишинем. Худованд касонеро ки имон овардаанд ва амали солеҳ кардаанд, ваъда додааст ки қатъан онҳоро ҷонишиноне дар рӯй замин қарор хоҳад дод ва баъд аз хавфе ки доштанд, онҳоро ба амният хоҳад расонд, ба наҳве ки ҳамаи онҳо Худоро ибодат кунанд ва чизеро шарикӣ он зоти Мутаъол қарор надихад ва касе ки баъд аз он кофир шавад онҳо ҳамон фосиқон хоҳанд буд.

Умедворам ки хоҳарон ва бародарони динии ман, ба ғайр аз Худои худ аз чизе натарсанд ва гомҳои худашонро дар ин роҳи нуронӣ ва

Номае барои ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ

сироти мустақим қарор диҳанд ва таҷрибаҳои ширини хоҳарашонро ба зудӣ барои худ ҳосил кунанд.

Ба умеди он рӯз ...

Ноҳид. М

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислому
ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Лавҳаи нақшаи
боло

Саҳифаи фејбуки
пайгоҳ

Саҳифаи гуглплус
пайгоҳ

Саҳифаи канали
телеграм пайгоҳ